28/02/2020

«Εκκλησία και σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα»- Επιστημονική Ημερίδα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης

Με ιδιαίτερη επιτυχία περάτωσε τις εργασίες του το εσπέρας της 28ης Φεβρουαρίου ε.έ., η Ι΄ Επιστημονική – Αγιολογική Ημερίδα προς τιμήν της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Κυράννης της Οσσαίας, η οποία εφέτος είχε ως κεντρικό θέμα: «Εκκλησία και σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα».

Οι εργασίες του Συνεδρίου, λάβανε χώρα εις την κεντρική αίθουσα του Πολυδυνάμου Πνευματικού Κέντρου «Αγία Κυράννα», υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης και εντάχτηκε μέσα στο γενικότερο πλαίσιο λειτουργίας του εγκεκριμένου, από τους αρμόδιους Κρατικούς Φορείς, Προγράμματος Μεταπτυχιακών και Διδακτορικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Λευκωσίας, το οποίο λειτουργεί με τη συνεργασία της Διεθνούς Ακαδημίας Θεολογικών και Φιλοσοφικών Σπουδών «Οι Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος», ενώ συμμετείχαν εκλεκτοί Καθηγητές από τις Θεολογικές Σχολές του Α.Π.Θ., του Ε.Κ.Π.Α. και του Πανεπιστημίου Λευκωσίας.

Μεταξύ των Συνέδρων παρέστησαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακάριος, Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ.κ. Θεόκλητος, Τρίκκης και Σταγών κ.κ. Χρυσόστομος, Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου κ.κ. Στέφανος, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Θερμών κ.κ. Δημήτριος, καθώς επίσης εκπρόσωποι της Ακαδημαϊκής Κοινότητος, της Δημοτικής Αυτοδιοικήσεως με επικεφαλής τον Πρόεδρο του Λαγκαδά κ. Αστέριο Καραγιοβάννη, Φοιτητές και εν ενεργεία Σπουδαστές των Τμημάτων Θεολογίας του Α.Π.Θ., του Πανεπιστημίου της Λευκωσίας και της Διεθνής Ακαδημίας της Μητροπόλεως Λαγκαδά.

Τις εργασίες της Ημερίδος άνοιξε η Βυζαντινή Χορωδία της Μητροπόλεως Λαγκαδά «ο Απόστολος Παύλος» με επικεφαλής τον Άρχων Υμνωδό της Μ.τ.Χ.Ε. Μουσικολογιώτατο κ. Γεώργιο Φερεντίνο η οποία και απέδωσε ύμνους από τις ακολουθίες της Αγίας Νεομάρτυρος Κυράννης και του Αγίου Λαζάρου.

Στο πρώτο μέρος του Θεολογικού Συνεδρίου, ανεγνώσθησαν τα χαιρετιστήρια μηνύματα της Α.Θ.Π. του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ.κ. Θεόκλητο, του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου, από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς, ο οποίος πέρα από εισηγητής παρέστη στις εργασίες της Ημερίδος και ως εκπρόσωπος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και του Αρχιεπισκόπου, του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου και Τυλληρίας κ.κ. Νικηφόρου, του Πρυτάνεως της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας κ. Φίλιππου Πουγιούτα, ενώ χαιρετισμό απεύθυναν ακόμα ο Κοσμήτορας της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. κ. Θεόδωρος Γιάγκου, ο Πρόεδρος του Τμήματος Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. κ. Παναγιώτης Σκαλτής, ο Πρόεδρος του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας του Α.Π.Θ. κ. Συμεών Πασχαλίδης, ο Πρόεδρος του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας κ. Χρήστος Οικονόμου, καθώς επίσης και ο επιχώριος Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης κ.κ. Ιωάννης, εμπνευστής και διοργανωτής της Ημερίδος, ο οποίος παράλληλα και εκήρυξε και

την έναρξη των επιστημονικών εργασιών του Θεολογικού Συνεδρίου.

Κατά την διάρκεια της Α΄ Συνεδρίας, η οποία πραγματοποιήθηκε προεδρεύοντος του κ. Θεοδώρου Γιάγκου, Κοσμήτορος της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ., πρώτος εισηγητής ήταν ο Ομότιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Ε.Κ.Π.Α. και Καθηγητής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας, κ. Νίκος Νικολαΐδης, ο οποίος και ανέπτυξε το θέμα: «Η έννοια της Εκκλησίας», σημειώνοντας ότι χαρακτηριστικά ότι «*Ορισμός, του τι είναι η Εκκλησία, δεν υπάρχει. Και τούτο, γιατί κάθε ορισμός είναι και περιορισμός. Η Εκκλησία, ως μέγεθος, αποτελεί μυστήριο, και καταφάσκει την κοινωνία του άκτιστου Θεού και του κτιστού κόσμου».*

»Ως «κατασκεύασμα» ή ως «αρχιτεκτόνημα» ή «ως λόγοι των όντων» η Εκκλησία υπάρχει αΐδια στην θεία σύλληψη. Η έναρξη παραγωγής του κτιστού κόσμου και η ολοκλήρωση του με την δημιουργία του ανθρώπου, και η σύναψη αυτού του κόσμου με την οντολογική πρόνοια του Θεού συνιστά την Εκκλησία. Οπότε η Εκκλησία προϋπάρχει της Πεντηκοστής, γι' αυτό και είναι αδόκιμη η αντίληψη, ότι η Εκκλησία έχει ως «γενέθλιον» ημέρα την Πεντηκοστή.

»Η αστοχία του ανθρώπου συνεπέφερε και την πτώση ενός μεγάλου μεγέθους της Εκκλησίας. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται στην από μέρους του Χριστού «αγάπη» της Εκκλησίας και πρόσληψη της και «παράσταση» της ένδοξη, χωρίς «σπίλο και ρυτίδα» (Εφ. Ε' 25 κ. ε.). Και γι' αυτό και ο Ιερός Χρυσόστομος επεξηγεί για επίσκεψη του Θεού και ανεύρεση της Εκκλησίας στο «καταγώγιόν» αυτής σε τραγική κατάσταση, από όπου την παρέλαβε και την περιποιήθηκε και της πρόσφερε τροφή και την ενέδυσε με μοναδικό «ιμάτιον», τον εαυτόν του, και την αναβίβασε, όπου ήταν και πριν».

Δεύτερος Εισηγητής ήταν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ.κ. Ιουστίνος, με θέμα «Εκκλησία και Κοινωνία», ενώ η τρίτη εισήγηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νέας Ιωνίας, Φιλαδελφείας, Ηρακλείου και Χαλκηδόνος κ.κ. Γαβριήλ, είχε ως θέμα «Το φαινόμενο της υπογεννητικότητος ως μείζον Εθνικό πρόβλημα».

Στην αρχή της Εισηγήσεως του ο Σεβασμιώτατος ανάφερε χαρακτηριστικά ότι «η χώρα μας εισέρχεται πλέον, σε μία πιο σταθερή τροχιά δημοσιονομικής πολιτκής, εντούτοι, φέροντας μαζί της και τις ανεπούλωτες πληγές της οικονομικής κρίσεως, ξεκινά τώρα να αντιμετοπίζει την επόμενη φάση της απειλής της εντυπωσιακής μειώσεως του αριθμού των γεννήσεων σε σύγκριση με τον αριθμ΄΄ο των θανάτων, γεγονός που έχει αυξήσει σε μεγάλο ποσοστό την πιθανότητα μιας αποδυναμωμένης, συρρικνωμένης και «γερασμένης» Ελλάδος, τα χρόνια που επέλθουν».

»Το δημογραφικό πρόβλημα ή πρόβλημα της υπογεννητικότητας είναι μία «ωρολογιακή βόμβα», η οποία βρίσκεται στα θεμέλια χώρας μας και είναι πάνω και πέρα από οποιανδήποτε οικονομική και πολιτική κρίση. Η αντιμετώπιση του δε είναι εξαιρετικά δύσκολη εξαιτίας των διαφόρων και πολυδιάστατων παραγόντων (οικονομικοί, κοινωνικοί, μεταναστευτικοί κτλ)».

Εν συνεχεία της ομιλίας του ο Μητροπολίτης Νέας Ιωνίας κ.κ. Γαβριήλ, αναφέρθηκε στα αίτια της υπογεννητικότητας όπως είναι α) η κρίση του οικογενειακού θεσμού, β) η κρίση του μυστηρίου του γάμου, γ) η οικονομική κρίση, δ) οι αλλαγές στην σύγχρονη κοινωνία, ε) η αλλαγή του ρόλου των συζύγων, ς) ο οικογενειακός προγραμματισμός, ζ) οι αμβλώσεις, η) οι απαιτητικές πλέον εργασιακές συνθήκες, θ) η υποτίμηση της μητρότητος, ι) ο εγωιστικός ατομικισμός και η ευθυνοφοβία, και τέλος οι θάνατοι από τροχαία, η έλλειψη υποδομών, όπως οι βρεφονηπιακοί σταθμοί, ο υπερκαταναλωτισμός, η προβολή της ομοφυλοφιλίας και η λήθη της παραδόσεως.

Αναφερόμενος στο ρόλο της Εκκλησίας πάνω στο μείζον αυτό εθνικό θέμα ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι «*η ιστορία μας έχει διδάξει ότι η Εκκλησία στάθηκε πάντοτε δίπλα στους αγώνες του Έθνους, στηρίζοντας το με την σωτήρια δράση, φωνή και την αποστολή Της, μέσα από ρηξικέλευθες πρωτοβουλίες και ουσιαστικές προτάσεις. Συνεπώς το φαινόμενο της υπογεννητικότητας αποτελεί και πάλι μία μεγάλη ευκαιρία ώστε να ακουσθεί ο Ευαγγελικός Λόγος Της σε μία γενιά, που όπως φαίνεται, έχει χάσει τον προσανατολισμό και την διάθεση για πνευματική ευτυχία και ολοκλήρωση».*

Καταλήγοντας παρουσίασε επιγραμματικά στους Συνέδρους τις δράσεις και τις ενέργειες της Εκκλησίας που έχει προβεί αλλά και συνεχίζει να προβαίνει για την ανακοπή της δημογραφικής παρακμής, υπογραμμίζοντας με έμφαση ότι « *ως Εκκλησία καλούμεθα σήμερα, να σταθούμε δίπλα στην κάθε Εικόνα του Θεού, δίπλα στο κουρασμένο και ταλαιπωρημένο άνθρωπο ακολουθώντας τους Λόγους του Κυρίου. Σε αυτή την ιδιαίτερη και ευαίσθητη ιστορική στιγμή χρειάζεται απ΄όλους μας σύνεση, νηφαλιότητα και ομοψυχία, ώστε να αντιμετωπισθεί το κρίσιμο αυτό θέμα εποικοδομητικά και αποτελεσματικά. Χρειάζεται αγάπη,*

συνεργασία και ενότητα όλων των φορέων της Πατρίδος μας. Αρκεί να κοιτάζουμε προς το ίδιο σημείο και να βάλουμε πάνω από όλα το Εθνικό μας όφελος και το καλό του τόπου μας για ένα πιο ασφαλές μέλλον για τα παιδιά μας».

Τέταρτη και τελευταία Εισήγηση της Α΄ Συνεδρίας ήταν του κ. Κωνσταντίνου Κωτσιόπουλου, Αναπληρωτή Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ., με θέμα «Κοινωνική οικονομία και Χριστιανισμός», σημειώνοντας ότι *«Η κοινωνική οικονομία ως αλληλέγγυα οικονομία, ως ηθική οικονομία μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα που στηρίζει και προωθεί τον εθελοντισμό, συνενώνει δυνάμεις ανθρώπων, στηρίζει την τοπική κοινωνία, καλλιεργεί τον κοινοτισμό των προσώπων και δημιουργεί θέσεις εργασίας σε πάσχοντες και ενδεείς ανθρώπους, σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες. Ονομάζεται και τρίτος τομέας της οικονομίας, αφού κινείται πέρα από την κλασσική λογική του κερδοσκοπικού οφέλους του ιδιωτικού τομέα. Τόσο ο χαρακτήρας αυτός της οικονομίας, όσο και η σύγχρονη οργανωμένη έκφραση του Κράτους Πρόνοιας απηχούν την επίδραση και επιρροή του κοινωνικού χαρακτήρα της διδασκαλίας των Πατέρων της Εκκλησίας και του Βυζαντινού Κράτους Πρόνοιας. Τόσο στην Ορθόδοξη κοινωνική διδασκαλία, όσο και στο Βυζαντινό Κράτος, τονίζεται ο κοινοτικός χαρακτήρας της ελεύθερης κατά τα άλλα οικονομικής δράσης των ανθρώπων, που οδηγεί στην καλή χρήση του πλούτου και της ιδιοκτησίας, αλλά και στην ανάδειξη του μικρομεσαίου τομέα της οικονομίας, μακριά από φεουδαρχικές και αριστοκρατικές πολιτικές συμπεριφορές».*

Ακολούθησε ευρεία συζήτηση επί των προαναφερθέντων εισηγήσεων καθώς επίσης και μία σειρά από ερωτήσεις που υπέβαλλαν οι σύνεδροι στους εισηγητές.

Η Β΄ Συνεδρία της Ημερίδος πραγματοποιήθηκε υπό την Προεδρεία του κ. Αθανασίου Καραθανάση, Ομότιμου Καθηγητού της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. και Καθηγητή του Πανεπιστημίου της Λευκωσίας.

Πρώτος εισηγητής ήταν ο κ. Ανέστης Κεσελόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. και Καθηγητής του Πανεπιστημίου της Λευκωσίας, ο οποίος αναπτύσσοντας θέμα «Το κοινωνικό και τα κοινωνικά προβλήματα», αναφέρθηκε στην τυπολογία των κοινωνικών προβλημάτων αλλά και στη στάση της Ορθόδοξης Εκκλησίας απέναντι σ' αυτά. Στη συνέχεια επικέντρωσε τον λόγο του στο κοινωνικό πρόβλημα, δηλαδή το πρόβλημα της άνισης κατανομής και χρήσης των υλικών αγαθών. Τόνισε πως οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, πολλά χρόνια πριν, μίλησαν και έγραψαν για την αλήθεια των ίσων δικαιωμάτων στη χρήση των υλικών αγαθών. Επισήμανε χαρακτηριστικά την Πατερική θέση που υπαγορεύει ότι όλα τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι κοινά και να απολαμβάνονται ευχαριστιακά από όλους τους ανθρώπους, όπως ακριβώς είναι

κοινά το φως και ο αέρας που αναπνέουμε, και όπως είναι κοινή η βοσκή για τα ζώα στις πεδιάδες και στα βουνά. Προβάλλοντας οι Πατέρες για το θέμα της χρήσης των αγαθών της δημιουργίας το παράδειγμα των ζώων, υπογραμμίζουν πόσο αλογότερος από τα άλογα ζώα γίνεται ο άνθρωπος, όταν επιβουλεύεται τους συνανθρώπους του και τους στερεί την χρήση αγαθών, που θα έπρεπε να μοιράζεται μαζί τους. Τέλος αναφέρθηκαν σύγχρονα παραδείγματα που μαρτυρούν έξαρση του κοινωνικού προβλήματος, ενώ τονίσθηκε πως όλα τα κοινωνικά προβλήματα έχουν στη βάση τους το πνευματικό πρόβλημα του ανθρώπου.

Ακολούθησε η Εισήγηση του Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμ. Γέροντος Εφραίμ, Ηγουμένου της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου Αγίου Όρους με θέμα «Γάμος – Οικογένεια – Διαζύγια».

Κατά την διάρκεια της αναπτύξεως του θέματος του ο Γέροντας Εφραίμ, αναφέρθηκε στον ιερό δεσμό του άνδρα και της γυναίκας και την κρίση που διέρχεται σήμερα ο γάμος σημειώνοντας χαρακτηριστικά ότι *«Ο γάμος εννοείται μόνο μέσα στην Εκκλησία του Χριστού. Ο Χριστός ευλογεί το ζευγάρι και η πορεία του ανδρόγυνου πλέον γίνεται εν Χριστώ και διά του Χριστού. Για αυτό και η τέλεση του γάμου παλαιά εντασσόταν μέσα στην Θεία Λειτουργία. Οι νεόνυμφοι ήταν οι πρώτοι που κοινωνούσαν το Σώμα και Αίμα Χριστού. Ο Χριστός γινόταν ο κρίκος, ο συνοδοιπόρος στην κοινή ζωή τους, ο μεγαλύτερος ενοποιός παράγων και νόημα και σκοπός στην ζωή τους. Ο γάμος αποτελεί ένα μυστήριο που ανάγεται στο μυστήριο της ενώσεως του Χριστού με την Εκκλησία. Ο Απόστολος Παύλος επαναλαμβάνοντας τα λόγια της Γενέσεως ότι το ανδρόγυνο θα γίνει «εις σάρκα μίαν» προσθέτει, «το μυστήριον τούτο μέγα εστίν, εγώ δε λέγω εις Χριστόν και εις την Εκκλησίαν». Ο,τι είναι ο Χριστός για την Εκκλησία, έτσι αντίστοιχα πρέπει να είναι ο ένας σύζυγος για τον άλλο. Η μεταξύ ένωση και η αγάπη των συζύγων διά της Εκκλησίας μεταφέρονται από το συναισθηματικό, φυσικό επίπεδο στο πνευματικό εν Χριστώ και αιώνιο επίπεδο. Ο αγώνας για την σωτηρία πλέον γίνεται κοινός, μαζί αγωνίζονται, μαζί θα σωθούν. Ο γάμος προεκτείνεται και στην αιωνιότητα».*

»Ο Θεός όταν δημιουργεί δεν κάνει λάθη, είναι ο μόνος αλάθητος. Δεν δημιουργεί κάτι και μετά αποφασίζει να το διορθώσει. «Κατ᾽ εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς», «και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν». Η ενότητα του ζευγαριού είναι τόσο ισχυρή, ώστε να γίνονται ένα. Το ανδρόγυνο εμβαθύνει την σχέση τους μέσω του Χριστού με μία συνεχή αύξηση της μεταξύ τους γνώσεως και αγάπης. Αυτή η σχέση, η αρμονία του εν Χριστώ ανδρογύνου δεν μπορεί να βιωθεί εκτός του εκκλησιαστικού γάμου. Για αυτό λέμε ότι ο πολιτικός γάμος στην ουσία δεν είναι γάμος, αφού λείπει το βασικό, ο Χριστός. Ο Χριστός είναι που ευλογεί αυτήν την σχέση. Αν βγάλουμε τον Χριστό από τον γάμο, αυτό που μένει είναι μία κτηνώδης σχέση, κάτι που μπορούν δηλαδή να τον κάνουν και

τα κτήνη. Και μην σας φαίνεται παράξενο αν στις ημέρες μας γινόμαστε μάρτυρες και αυτών των κτηνωδών και παραλόγων σχέσεων αφού«άνθρωπος εν τιμή ων ου συνήκεν παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσιν τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς». Σε μερικές χώρες έχει επιτραπεί η κτηνοβασία, αλλά και ο γάμος με τα κτήνη. Έτσι βλέπουμε άνδρας να παντρεύεται την αδελφή του, γυναίκα να παντρεύεται το άλογό της, γυναίκα να παντρεύεται τον σκύλο της. Υπάρχουν όμως και πιο προχωρημένες καταστάσεις, γυναίκα να παντρεύεται ένα δέντρο, γυναίκα να παντρεύεται σε επίσημη τελετή το χαλί της»

»Αν ο πολιτικός γάμος άνοιξε το παράθυρο για να εισχωρήσει κάθε κτηνώδης σχέση στον γάμο, πόσο μάλλον περισσότερο έγινε αυτό με το σύμφωνο συμβίωσης με το οποίο επιτρέπεται και η παραφύση ομόφυλη σχέση. Κάποιοι προσπαθούν να ακυρώσουν το βιολογικό φύλο και να πάνε στο κοινωνικό φύλο επιλογής τους ακόμη και σε εναλασσόμενο φύλο, δηλαδή για ένα διάστημα να παρουσιάζονται ως ένα φύλο και μετά ως το άλλο. Προχωρούν καλά οι λεγόμενες έμφυλες η καλύτερα άφυλες ταυτότητες!»

»Ο υγιής γάμος δημιουργεί και μία υγιή οικογένεια. Αν και ο σκοπός του γάμου δεν είναι η τεκνοποιία, όπως πολύ ωραία τονίζει ο Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος, όμως το ανδρόγυνο που αποκτά τέκνα βιώνει ένα πλήρωμα χαράς και ευτυχίας. Με την τεκνογονία οι σύζυγοι γίνονται συνδημιουργοί με τον Θεό, χαίρονται γιατί συμβάλουν να γεννηθούν άνθρωποι, οι οποίοι εν ελευθερία θα ανατραφούν και θα γίνουν μέτοχοι της βασιλείας του Θεού, τέκνα Θεού. Ο υγιής γάμος είναι ο χριστιανικός γάμος, η υγιής οικογένεια είναι η χριστιανική οικογένεια. Παλαιά ήταν μεγάλη αρετή να έχει κάποιος πολύτεκνη οικογένεια».

»Σήμερα η κρίση που βιώνει η κοινωνία μας σε όλα τα επίπεδα είναι ουσιαστικά ανθρωπολογική κρίση, είναι κρίση της οικογένειας. Η οικογένεια αποτελεί το κύτταρο της κοινωνίας και όταν αυτή νοσεί, νοσεί και η κοινωνία. Η καρδιά της οικογένειας ήταν η μητέρα. Δυστυχώς παρατηρούμε σήμερα ότι η γυναίκα έχασε την μητρότητά της. Πραγματικά παρατηρούμε στην ιστορία ότι πίσω από κάθε μεγάλο άνδρα βρισκόταν μία μεγάλη μητέρα. Όχι μόνο μεγάλοι επιστήμονες του κόσμου, ήρωες της πατρίδος μας, αλλά πολλοί σύγχρονοι Άγιοι, όπως ο Άγιος Παίσιος ο Αγιορείτης, ο Άγιος Ιάκωβος ο Τσαλίκης που είχαν αγίες μητέρες. Χάθηκαν οι παλαιές μητέρες, οι οποίες με αυτοθυσία και ανιδιοτέλεια ανέτρεφαν τα παιδιά τους. Μετά τον Μάη του 68 επηρεάστηκε και η Ελλάδα από τις νέες φιλελεύθερες ιδέες που πρότασσαν τα ανθρώπινα δικαιώματα, την χειραφέτηση της γυναίκας, την σεξουαλική απελευθέρωση και έτσι η γυναίκα άρχισε σιγά σιγά να χάνει τον ρόλο της. Αυτή που έδινε ζωή στην οικογένεια, δεν την ενδιαφέρει πλέον η οικογένεια, κουράζεται η δεν θέλει να ασχολείται με την οικογένεια, αλλά προτιμεί τον εαυτό της από την οικογένεια. Η παλαιά μητέρα που ήταν όλη την ημέρα πάνω από ένα τσουκάλι να μαγειρεύει, πάνω μία σκάφη να πλένει και πάνω

από ένα σίδερο να σιδερώνει φαντάζει σήμερα σαν μία σκλάβα και δούλα. Όμως όλα αυτά τα έκανε η αληθινή μητέρα με πολλή αγάπη, χαρά και αυτοθυσία για την πολύτεκνη οικογένειά της. Η χαρά δεν έλειπε από την καρδιά της, το χαμόγελο δεν έλειπε από τα χείλη της. Έδινε τον εαυτό της με ανιδιοτέλεια και αυτοθυσία για αυτό γέμιζε με την Χάρη του Θεού. Δεν λέω ότι δεν υπάρχουν τέτοιες μητέρες στις ημέρες μας, αλλά είναι ελάχιστες. Η μητέρα ήταν το κέντρο της οικογένειας, η οποία ανέτρεφε τα παιδιά της «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» , που φρόντιζε για τον σύζυγό της να πηγαίνει στην εκκλησία, να εξομολογείται, να κοινωνεί. Φρόντιζε το σπίτι της να γίνει η «κατ' οίκον εκκλησία» με τις προσευχές της στο εικονοστάσι, το άναμμα του κανδηλίου, τις μετάνοιές της, την τέλεση του μυστηρίου του Ευχελαίου ή του Αγιασμού. Όλα αυτά έφερναν την ευλογία του Θεού σε όλη την οικογένεια».

Εν συνεχεία ο Ομότιμος Καθηγητής Νευρολογίας κ. Σταύρος Μπαλογιάννης, εισηγήθηκε το θέμα «Εξαρτήσεις και σύγχρονη νεότητα», όπου και σημείωσε μεταξύ άλλων ότι *«Η υπαρξιακή κρίσις του συγχρόνου ανθρώπου συνέτεινεν εις την αποδόμησιν των πνευματικών αξιών εκ της κοινωνίας και ιδίως εκ της παιδείας, εις την οικογενειακήν κρίσιν, την κοινωνικήν απομόνωσιν και εις την ανάπτυξιν σειράς αρνητικών συναισθημάτων με επικράτησιν του φόβου, της αβεβαιότητος, της κοινωνικής ανασφαλείας, της επιθετικότητος και του εντόνου ανταγωνισμού».*

»Χωρίς υπαρξιακήν σταθερότητα ο άνθρωπος οδηγείται εις την αυτοαπόρριψιν, φαινόμενα της οποίας είναι η αύξησις της παραβατικής συμπεριφοράς, η κορυφουμένη κατάθλιψις και η δραματική αύξησις των αυτοχειριών. Άτυποι προσπάθειαι αντιρροπήσεως της υπαρξιακής ανασφαλείας είναι η αναβίωσις των ειδώλων του αρχεγόνου ανθρώπου και η καλλιέργεια της ιδέας του δυνατού ανθρώπου, η ισχύς του οποίου απορρέει εκ της συνεχούς κοινωνικοοικονομικής ανελίξεως αυτού».

»Τραγικόν φαινόμενον της υπαρξιακής ανασφαλείας εις την εποχήν μας είναι η ανάπτυξις εξαρτήσεων, αι οποίαι δύναται να είναι (α) εξαρτήσεις εξ ουσιών (Σωματικαί εξαρτήσεις- Ψυχοσωματιακαί εξαρτήσεις) και (β) εξαρτήσεις εκ σχημάτων συμπεριφοράς».

»Κατά τας σωματικάς εξαρτήσεις, η χρησιμοποιουμένη εξαρτησιογόνος ουσία καθίσταται τελικώς απαραίτητος διά την λειτουργίαν του οργανισμού και η έλλειψις αυτής προκαλεί στερητικόν σύνδρομον με πολλά πολύμορφα τραγικά σωματικά φαινόμενα. Παραλλήλως προς την σωματικήν εξάρτησιν αναπτύσσεται και η ψυχολογική εξάρτησις, η οποία συνίσταται εις την επικέντρωσιν της σκέψεως εις τον τρόπον ανευρέσεως της ουσίας, η οποία προκαλεί συνήθως ευεξίαν και αίσθημα αυτοδυναμίας».

»Επιβαρυντικοί παράγοντες διά την καταφυγήν εις τας εξαρτησιογόνους ουσίας είναι η παραβατική συμπεριφορά εις μικράν ηλικίαν, αι αρνητικαί εμπειρίαι εις την προγενεστέραν ζωήν, η αναζήτησις συναισθηματικής κινητοποιήσεως, τα υφιστάμενα προβλήματα ψυχικής υγείας, η έλλειψις θετικών προτύπων, η ελλιπής γονεϊκή εποπτεία και η γονεϊκή απόρριψις, το χαμηλό επίπεδο δεσμών γονέων και τέκνων, αι αντιθέσεις και αι συγκρούσεις εις την οικογένειαν, αι οποίαι ενίοτε επιφέρουν χαώδη οικογενειακήν κατάστασιν, ο σχολικός εκφοβισμός και το αρνητικό σχολικό κλίμα».

»Κατά τας εξαρτήσεις εκ σχημάτων συμπεριφοράς αι ισχυρότεραι σήμερον είναι αι εξαρτήσεις εκ του διαδικτύου, αι οποίαι χαρακτηρίζονται από τον υπερβολικόν χρόνον και την εμμονήν ενασχολήσεως μετά του ηλεκτρονικού υπολογιστού, την παραμέλησιν ετέρων υποχρεώσεων και ασχολιών, την απότομον πτώσιν της σχολικής επιδόσεως, την κοινωνικήν απομόνωσιν και την εμφάνισιν πληθώρας σωματικών φαινομένων. Η θεραπεία του διαδικτυακού εθισμού εις πρώϊμα στάδια δύναται να αντιμετωπισθή διά της γνωσιακής εκπαιδεύσεως ή της γνωστικής-συμπεριφορικής ψυχοθεραπευτικής παρεμβάσεως, κατά την κρίσιν των ειδημόνων συμβούλων αντιμετωπίσεως των επί μέρους εξαρτήσεων».

»Ιδιαιτέραν βαρύτητα έχει η καλλιέργεια των ηθικών αξιών και η ανάπτυξις της ηθικής συνειδήσεως, η εδραίωσις της υπαρξιακής σταθερότητος και η αντιρρόπησις της φιλαύτου κοινωνίας διά του πνεύματος της αγάπης, της φιλαλληλίας και της θυσίας».

Τελευταία εισήγηση της Επιστημονικής Ημερίδας ήταν του Ομότιμου Καθηγητού Νομικής και πρ. Κοσμήτορ της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ., κ. Νίκου Ιντζεσίλογλου, ο οποίος μέσα από την ανάπτυξη του θέματος *«Κοινωνικές διαστάσεις του μεταναστευτικού προβλήματος και θρησκευτικός φονταμενταλισμός: Διαπιστώσεις – Προτάσεις»*, υπογράμμισε ότι *«Όσο τα αίτια (πόλεμος στην Μ. Ανατολή και πείνα στην υποσαχάρια Αφρική) που κυρίως προκαλούν το σύγχρονο πρόβλημα του μεγάλου πλήθους των εισερχομένων στην Ελλάδα κατά κύματα προσφύγων και μεταναστών δεν αναιρούνται, και όσο η παρακώλυση εισόδου από τα θαλάσσια σύνορα της Ελλάδας δεν είναι αποτελεσματική (λόγω της θαλάσσιας φύσης των συνόρων σε συνδυασμό με την νομική και ηθική υποχρέωση διάσωσης*

των ναυαγών), όλες οι προτεινόμενες λύσεις είναι εκ προοιμίου αναποτελεσματικές».

»Κι εμείς θα τρωγόμαστε με τα ρούχα μας και θα κατηγορεί ο ένας τον άλλο για αναποτελεσματικότητα, και θα δέρνει ο ένας τον άλλο, ψάχνοντας δήθεν αποτελεσματικές λύσεις, που δεν θα είναι πάρα απλές ασπιρίνες ή μάλλον προσπάθειες άμβλυνσης ως ένα βαθμό των δυσμενών συνεπειών του προβλήματος για την συνοχή της ελληνικής κοινωνίας».

»Για να μην χαθεί πλήρως ο έλεγχος της κατάστασης και για να μειωθούν στο μέγιστο δυνατό βαθμό οι δυσμενείς κοινωνικά συνέπειες, απαιτείται επειγόντως εθνική ομοψυχία και συμπεφωνημένη από όλα τα κόμματα εθνική πολιτική για το μεταναστευτικό – προσφυγικό. Ειδάλλως τα πολύ χειρότερα για την ελληνική κοινωνία έρχονται στο στενό θαλάσσιο πέρασμα μεταξύ Σκύλλας (χάους) και Χάρυβδης (αυταρχισμού)».

Μετά το πέρας της Συνεδρίας ακολουθούσε και πάλι ένας γόνιμος διάλογος και μία ευρεία συζήτηση επί των θεμάτων που αναπτύχθηκαν από τους εισηγητές.

Στη ληκτική ομιλία του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης κ.κ. Ιωάννης, ευχαρίστησε την Α.Θ.Π. τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο και τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο για την αποστολή των χαιρετιστήριων μηνυμάτων τους, καθώς επίσης και όσους ομίλησαν και ανέπτυξαν με τόσο μεστό και επιστημονικά τεκμηριωμένο τρόπο τις εργασίες τους.

Δείτε τις φωτογραφίες **ΕΔΩ**